

»Der er Forskel.«

Det var i Maj Maaned, Vinden blæste endnu koldt; men Foraaret var der, sagde Buske og Træer, Mark og Enge; det mylrede med Blomster og det lige op i det levende Gærde, og der just talte Foraaret selv sin Sag, det talte fra et lille Æbletræ, der var en eneste Gren, saa frisk, saa blomstrende, overdænget med de fine, rosenrøde Knopper, som vare lige ved at aabne sig; den vidste nok selv, hvor køn den var, for det ligger i Bladet, som i Blodet, og derfor blev den heller ikke overrasket ved, at Herskabsvognen holdt paa Vejen foran den, og den unge Grevinde sagde, at den Æblegren var det yndigste, man kunde se, den var Foraaret selv i sin dejligste Aabenbarelse. Og Grenen blev brækket af, og hun holdt den i sin fine Haand og skyggede over den med sin Silkeparasol, — og saa kørte de til Slottet, hvor der var høje Sale og pyntelige Stuer; klare, hvide Gardiner flagrede ved de aabne Vinduer, og dejlige Blomster stod i skinnende, gennemsigtige Vaser, og i en af disse, den var som skaaren ud af nysfalden Sne, blev

Æblegrenen sat mellem friske, lyse Bøgegrene; det var en Lyst at se den.

Og saa blev Grenen stolt, og det var jo ganske menneskeligt.

Der kom mange Slags Folk gennem Stuerne, og eftersom de gjaldt for, turde de sige deres Beundring, og somme sagde slet ingenting, og somme sagde alt for meget, og Æblegrenen forstod, at der var Forskel mellem Menneskene, ligesom mellem Væksterne. »Somme ere til Stads, og somme ere til Næring, der er ogsaa de, som kunne ganske undværes,« mente Æblegrenen, og da den just var sat ved det aabne Vindue, hvorfra den kunde se baade ned i Haven og ud paa Marken, saa havde den Blomster og Vækster nok til at betragte og tænke over; der stod rige og fattige, nogle alt for fattige.

»Stakkels forkastede Urter!« sagde Æblegrenen, »der er rigtignok gjort Forskel, og hvor de maa føle sig ulykkelige, dersom det Slags kan føle som jeg og mine lige kunne det; der er rigtignok gjort Forskel, men det maa der gøres, ellers stod jo alle ens!«

Og Æblegrenen saa med et Slags Medlidenhed især paa eet Slags Blomster, som der var i Mængde af paa Marker og Grøfter; ingen bandt dem i Buket, de vare alt for almindelige, ja man kunde finde dem selv imellem Brostenene, de skød op som det argeste Ukrudt, og saa havde de det fæle Navn Fandens Mælkebøtter.*)

»Stakkels foragtede Vækst!« sagde Æblegrenen, »du kan ikke gøre ved, at du blev hvad du blev, at du er saa almindelig, og at du fik det hæslige Navn, du har! men det er med Væksterne som med Menneskene, der maa være Forskel!«

»Forskel!« sagde Solstraalen og kyssede den blomstrende Æblegren, men kyssede ogsaa de gule Fandens Mælkebøtter ude paa Marken, alle Solstraalens Brødre kyssede dem, de fattige Blomster, som de rige.

Æblegrenen havde aldrig tænkt over Vor Herres uendelige Kærlighed mod alt, hvad der lever og røres i ham, den havde aldrig tænkt over, hvor meget smukt og godt der kan

*) Leontodon.

ligge gemt, men ikke glemt, — men det var jo ogsaa ganske menneskeligt.

Solstraalen, Lysets Straale vidste det bedre: »Du ser ikke langt, du ser ikke klart! — Hvor er den forkastede Urt, den, du især beklager?«

»Fandens Mælkebøtter!« sagde Æblegrenen. »Aldrig bindes de i Buket, de trædes med Foden, der er for mange af dem, og naar de løbe i Frø, flyver det i smaatskaaren Uld hen over Vejen og hænger Folk i Klæderne. Ukrudt er det! men det skal der jo ogsaa være! — jeg er virkelig meget taknemmelig, at jeg ikke er bleven en af dem.«

Og hen over Marken kom en hel Skare Børn; det mindste af disse var nu saa lillebitte, at det blev baaret af de andre, og da det blev sat i Græsset mellem de gule Blomster, lo det højt af Glæde, sparkede med de smaa Ben, væltede sig omkring, plukkede kun de gule Blomster og kyssede dem i sød Uskyldighed. De noget større Børn brød Blomsten fra den hule Stilk, bøjede denne rundt ind i sig selv, Led ved Led, en hel Kæde blev det; først en til Halsen, saa en at hænge om Skulderen og om Livet, paa Brystet og paa Hovedet; det var en hel Pragt af grønne Lænker og Kæder; men de største Børn tog forsigtig den afblomstrede Urt, Stilken, der bar dens fnugartede, sammensatte Frøkrone, denne løse, luftige Uldblomst, der er et helt lille Kunststykke som af de fineste Fjer, Fnug eller Dun; de holdt den ved Munden for i eet Pust at afblæse den helt; den, der kunde det, fik ny Klæder, før Aaret var omme, havde Bedstemoder sagt.

Den foragtede Blomst var en hel Profet ved denne Lejlighed.

»Ser du?« sagde Solstraalen, »ser du dens Skønhed, ser du dens Magt?«

»Ja, for Børn!« sagde Æblegrenen.

Og der kom ude paa Marken en gammel Kone og gravede med sin stumpe, skaftløse Kniv ned om Blomstens Rod og trak den op; nogle af Rødderne vilde hun koge sig Kaffe paa, andre vilde hun faa Penge for, idet hun bragte Apotekeren dem til Lægedom.

»Skønhed er dog noget højere!« sagde Æblegrenen. »Kun de udvalgte komme i det skønnes Rige! der er Forskel mellem Væksterne, ligesom der er Forskel mellem Menneskene.«

Og Solstraalen talte om den uendelige Kærlighed hos Gud gennem alt det skabte og for alt, hvad der har Liv, og om den lige Fordeling af alt i Tid og Evighed.

»Ja, det er nu Deres Mening!« sagde Æblegrenen.

Og der kom Folk i Stuen, og den unge Grevinde kom, hun, som havde stillet Æblegrenen saa smukt i den gennem-

sigtige Vase, hvor Sollyset straalede; og hun bragte en Blomst eller hvad det nu var, det skjultes af tre, fire store Blade, der ligesom et Kræmmerhus blev holdt rundt om det, for at ingen Træk eller Vindpust skulde komme til at gøre det Skade, og saa forsigtigt blev det baaret, som aldrig den fine Æblegren var bleven det. Ganske lempeligt kom nu de store Blade bort, og man saa den fine, fnuggede Frøkrone af den gule, foragtede Fandens Mælkebøtte. Den var det, hun saa forsigtig havde plukket, saa omhyggeligt bar, for at ikke een af de fine Fjerpile, der danne dens Taageskikkelse og sidde saa løse, skulde blæse af. Hel og herlig havde hun den; og

hun beundrede dens skønne Form, dens luftige Klarhed, dens hele særegne Sammensætning, dens Skønhed, idet den skulde vejres hen for Vinden.

»Se dog, hvor forunderlig dejlig Vor Herre har skabt den!« sagde hun. »Jeg vil male den med Æblegrenen; den er nu saa uendelig dejlig for alle, men ogsaa denne fattige Blomst har af Vor Herre lige saa meget paa en anden Maade; saa forskellige ere de og dog begge Børn i Skønhedens Rige.«

Og Solstraalen kyssede den fattige Blomst, og den kyssede den blomstrende Æblegren, dens Blade syntes at rødme derved.